

Το μαρτυρικό τέλος του Αγίου Παντελεήμονος.

/ [Πεμπτούσια](#)

Το τέλος του Μεγαλομάρτυρα

Ο Μαξιμιανός, ο προσκυνητής των λίθων (=των ειδώ-λων), αν και κίνησε κάθε λίθο, καταπώς λέει ο λαός, έβλεπε ανένδοτο και στερεότερο από κάθε πέτρα τον Παντολέοντα· και ούτε με κολακείες, ούτε με την πειθώ των λόγων, ούτε με υποσχέσεις δωρεών, ούτε με απειλές τιμωριών, ούτε με κάποιον άλλο θελκτικό ή απειλητικό τρόπο κατόρθωσε να του αλλάξει τη γνώμη και να τον αποσπάσει από τη θρησκεία του Χριστού. Έτσι λοιπόν, αφού τον μαστίγωσε με απερίγραπτη βαναυσότη-τα -και βέβαια όχι γιατί είχε την ελπίδα πως θα κατόρθωνε ίσως κάτι, αλλά από οργή και κακότητα-, τον καταδίκασε στον διά ξίφους θάνατο. Και επιπλέον, αυτός ο άξιος του αιωνίου πυρός τύραννος πρόσταξε τους δημίους να παραδώσουν στο πυρ το ιε-ρό λείψανο του Μεγαλομάρτυρος, μετά από τον αποκεφαλισμό, και να το κάψουν.

Πηγή:<http://oprotoklitos.blogspot.gr/>

Οι δήμιοι λοιπόν παρέλαβαν τον αθλητή της πίστεως και τον οδηγούσαν στον τόπο της τελειώσεως. Μόλις έφτασε εκεί, πλημμυρισμένος από απερίγραπτη χαρά -διότι ήξερε πολύ κα-λά ποιες ηδονές θα διαδέχονταν τις τόσες θλίψεις του-, έψαλλε το του Δαβίδ, λέγοντας: «Πολλάκις με επολέμησαν από τους χρόνους της νεότητάς μου, πλην όμως δεν μπόρεσαν να με εξοντώσουν. Επί των νώτων μου (=της ράχης μου) σφυροκοπούσαν συνεχώς οι ασεβείς και παρέτειναν επί μακρόν τις εις βάρος μου ανομίες τους. Αλλά ο δίκαιος Κύριος κατέκοψε τους αυχένες αυτών των αμαρτωλών δυναστών». Έπειτα ο Θεός έκαμε και εδώ ένα θαύμα, καθόλου μικρότερο από τα προηγούμενα. Και να ποιο: Αφού οι δήμιοι προσέδεσαν τον γενναίο αθλητή του Χριστού σε μία ελιά, ένας από αυτούς τον χτύπησε με το ξίφος στον αυχένα. Αμέσως όμως το σιδερένιο εκείνο στό-μα (το ξίφος) λύγισε, σαν να ήταν από κερί, και ο αυχένας του Μεγαλομάρτυρος έμεινε άθιχτος και άβλαβής, όπως ήταν εξαρχής.

Το θαύμα αυτό προκάλεσε φόβο και τρόμο στους δημί-ους. Τοιουτοτρόπως αυτοί προσήλθαν και έγιναν ικέτες στον μη άξιο να ζει, κατά τον Μαξιμιανό, και καταδικασθέντα από αυτόν να πεθάνει κακήν κακώς. Γονάτισαν μπροστά του και του έπιαναν τα πόδια. Και τί δεν έλεγαν και τί δεν έκαναν, ζητώ-ντας συγγνώμη

για το ανόσιο τόλμημά τους και ομολογώντας ρητώς και σαφώς την πίστη τους στον Χριστό. Ο δε Παντολέων όχι μόνο τους συγχώρησε, όπως ήταν φυσικό σ' αυτόν, αλλά ζήτησε και από τον Χριστό να τους συγχωρήσει τελείως. Αμέσως τότε άκουσε φωνή εξ ουρανού, η οποία τον διαβεβαίωνε ότι εκείνα που ζήτησε θα γίνουν. Επιπλέον δε η ίδια εκείνη φωνή του είπε: «Εφεξής δεν θα ονομάζεσαι Παντολέων, αλλά Παντελεήμων· και τα πράγματα θα επιβεβαιώνουν εκείνο που σημαίνει το νέο σου όνομα, διότι πλείστοι, όντως, διά σου θα τύχουν ελέους και ευσπλαχνίας».

Ακούοντας τη φωνή αυτή ο μεγαλομάρτυς Παντελεήμων, βεβαιώθηκε για τις μέγιστες δωρεές με τις οποίες τον αξίωσε ο Κύριος και, στρεφόμενος προς τους δημίους, ζητούσε επιτακτικά από αυτούς να εκτελέσουν την εντολή του τυράννου. Εκείνοι όμως αρνούσαν, κρίνοντας εντελώς απαράδεκτο να προβούν σε μια τέτοια ενέργεια. Επειδή όμως ο Μεγαλομάρ-τυς επέμενε πολύ να πραγματοποιηθεί η προσταγή που είχε δώ-σει σ' αυτούς ο τύραννος, βρέθηκαν σε μεγάλο δίλημμα· και, μη έχοντας τι να πράξουν, μερίστηκαν και στα δύο, δηλαδή στην ευσέβεια και στο προσταζόμενο από τον Άγιο. Έτσι λοιπόν, αφού φίλησαν πριν κάθε μέλος του, δείχνοντας την πολλή τους ευλάβεια και τον μεγάλο σεβασμό προς αυτόν, του απέκοψαν κατόπιν με το ξίφος τη μακάρια κεφαλή, στις 27 Ιουλίου. Βε-βαίως δεν θα μπορούσαν να το πράξουν αυτό, αν εκείνος δεν τους το ζητούσε επιμόνως, επιθυμώντας διακαώς ο γενναίος αυτός αθλητής του Χριστού να κοσμηθεί τελικά και με τον αμά-ραντο στέφανο του μαρτυρίου.

Και πάλι άλλα θαύματα ακολούθησαν τα προηγούμενα θαύματα, θέλοντας με αυτά ο “δεδοξασμένος” Κύριος, να δο-ξάσει τον μεγαλομάρτυρά Του Παντελεήμονα, που προτίμησε να υποστεί τόσα βασανιστήρια και, τελικά, και τον αποκεφαλισμό του για Εκείνον. Συγκεκριμένα, αμέσως μόλις αποκεφαλίστηκε ο Άγιος, έρευσε από την τομή γάλα αντί για αίμα, η δε ελιά στην οποία τον είχαν προσδέσει, όντας πριν άκαρπη, αμέσως πέταξε καινούριους βλαστούς και παρουσίασε πλουσιότητα-τη καρποφορία. Το θαυμαστό αυτό γεγονός περιήλθε σε γνώση του τυράννου. Εκείνος, όντας μοχθηρός και κακοηθέστατος, πρόσταξε στρατιώτες να κάψουν το δένδρο αυτό, το δε σώμα του Μεγαλομάρτυρος να το παραδώσουν στο πυρ, όπως είχε προστάξει και προηγουμένως. Οι στρατιώτες βέβαια, έχοντας πιστέψει στον Χριστό, δεν επέστρεψαν στον αυτοκράτορα, καταλογίζοντάς του πολλή ωμότητα και μιμηθέντες τους Μά-γους, οι οποίοι δεν επέστρεψαν στον Ηρώδη. Επίσης οι στρα-τιώτες εκείνοι δοξολογούσαν αδιαλείπτως τον Θεό και τον Με-γαλομάρτυρά Του. Μερικοί δε χριστιανοί πήγαν στον τόπο έξω από την πόλη, όπου ο μεγαλομάρτυς Παντελεήμων υπέστη την τελείωση, και πήραν το ιερό του λείψανο, το οποίο και ενταφίασαν με κάθε ευλάβεια και ιεροπρέπεια σε προάστιο έξω της πόλεως, το οποίο έφερε το όνομα ενός σχολαστικού, του Αδαμαντίου, προς δόξα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύ-ματος, της μιας θεότητας και

βασιλείας, στην οποία πρέπει τιμή και προσκύνηση στους αιώνες των αιώνων.
Αμήν.

*(Συμείων του Μεταφραστού, Οι Μεγαλομάρτυρες Αρτέμιος, Παντελεήμων, Πλάτων.
Μετάφραση Γ. Παπαδημητρόπουλου, έκδ. Αποστ. Διακονία- αποσπάσματα)*